

متن پرسش

سلام و عرض ادب به محضر استاد طاهرزاده: در روایاتی داریم که می‌فرماید اگر فلان عمل را انجام بدهید یا فلان ذکر را بگویید، مانند روزی که که متولد شده اید از گناهان بیرون می‌روید (الْخُرُوجُ مِنَ الذُّنُوبِ وَاللَّهِ كَهَيِّئِتهِ يَوْمَ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ). و با توجه به اینکه از حضرتعالی بارها شنیده ایم که می‌فرمودید: «نتایج هر عمل عبادی در صورتی محقق می‌شود که شرایط مقتضی فراهم باشد». حال اولاً: اگر امکان دارد قدری در مورد این «شرایط مقتضی» توضیح دهید. ثانیاً: چرا ما با انجام آن عمل یا ذکر، آن گشودگی و نورانیت و طهارت و تخلیه ای که آن نوع روایات متذکر شده را احساس نمی‌کنیم؟ با سپاس و التماس دعا.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! اگر آن عمل که فرموده‌اند موجب خروج از گناه می‌شود را، در شرایط خود انجام دهیم مثل همین اعتکافی که پیش آمد؛ حقیقتاً انسان با شخصیتی جدید می‌تواند زندگی را شروع کند. شرایط مقتضی یعنی شرایطی که آن عمل، حقیقتاً محقق شود. مثل آن که در اعتکاف انسان بتواند از زندگی بیرونی خود منقطع گردد و بیش از پیش نزد خود باشد و در جهانی که در خود شروع می‌کند با ابدیت خود و با حضور در محضر حق، با خود روبرو شود. موفق باشید